

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

[Μιά έξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος βιογραφία τοῦ πασίγνω-
στου αὐτοῦ καλλιτέχνου, γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἀντρέ Μωζέ.]

ΜΕΤΑΞΥ τῶν πιδ διασήμων ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ τὴν πρώτη θέσι κατέχουν φυσικά ὁ Πῶλ Μιουνί, ὁ Τσάρλυ Λάουτον καὶ ἀκόμη ἕνας μικρὸς ἄνθρωπος μετὰ παράδου-
ξη ἔκφρασι, μετὰ μικρὰ μάτια, μετὰ μεγάλο στόμα καὶ μετὰ
χ-ντρή μύτη. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπάκος δὲν εἶνε οὔτε ὡμορφος, οὔτε
συμπαθητικὸς. Μοιάζει περισσότερο μετὰ ἕναν παράδοξο καὶ ἀνιγ-
μοτικὸ Ἰάπωνά. Κανεὶς δὲν μπόρει νὰ καταλάβῃ τίς σκέψεις
του. Ἡ φυσιογνωμία του φορᾷ πάντα μιά μάσκα ἐξαγριωμέ-
νου ἀνθρώπου. Τὰ φρύδια του εἶνε διαρκῶς ἀνασηκωμένα καὶ
νομίζετε, ὅταν αὐτὸς σᾶς κυτάξῃ, ὅτι τ' ὀλιγώτερο σκέφτεται
νὰ σᾶς ἐπιτεθῇ καὶ νὰ σᾶς τσακίσῃ στὸ ξύλο! Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἐν-
τουαρντ Ζ. Ρόμπινσον.

Οἱ συνάδελφοί του στὴ φιλομούπολι δὲν ξέρουν καὶ πολλὰ πράγ-
ματα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν του. Αὐτὸς ὁ ἠθοποιὸς ποτὲ δὲν μι-
λάει γιὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀποφεύγει ἀκόμη τὴν ρεκλάμα καὶ τίς
δημοσιογραφικὰς συνεντεύξεις. Φοβάται τὸν θόρυβο.

—Κανεὶς, δηλώνει, δὲν με βοηθήσῃ νὰ φθάσω στὸ σημεῖο ποῦ
ἔχω φτάσει σήμερα. Σὲ κανένα λοιπὸν δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ
ὀχρέωσι. Καὶ σὲ κανένα δὲν ἐπιτρέπω ν' ἀνακατεῦεται στὴ
ζωὴ μου.

Κι' ἀλήθεια ὁ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον εἶνε ὁ μόνος ἠθοποιὸς
ποῦ δὲν δίνει δεξιώσεις καὶ ποῦ δὲν δέχεται στὴ θίλλα του. Ἡ
θίλλα τοῦ Ρόμπινσον εἶνε κτισμένη στοὺς πρόποδας ἑνὸς λό-
φου κοντὰ στὴ Σάντα Μόνικα καὶ μοιάζει μετὰ μιά παγόδα. Οἱ
πυργίσκοι τῆς λογχίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ εἰσοδοὶ τῆς φρου-
ροῦνται ἀπὸ ἐφιαλτικὸς δράκοντας. Γι' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο, τὸ
ἀληθινὰ βασιλικὸν ὁ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον ξόδεψε μιά τεράστια
περιουσία. Ἡ ἐπίπλωσις του μόνον στοιχίζει τριακόσιες χιλιά-
δες δολάρια! Ὅσο γιὰ τὴν διακόσμησιν του καὶ τὰ ἀριστουρ-
γήματα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, τὰ ὅποια ἔχει συγκεντρώσει σ'
αὐτὸ ὁ Ρόμπινσον, εἶνε ἀνυπολόγιστα.

Αὐτὸς ὁ μεγάλος δραματικὸς ἠθοποιὸς τῆς θόνης ἔχει μιά
τρομερὴ ἀδυναμία γιὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ μυστήρια τῆς χώρας τοῦ
ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ξέρει θαυμάσια τὴν γλῶσσα τῆς, παίζει μετὰ
ἐξαιρετικὴν δεξιότητι τὰ ὄργανά τῆς καὶ ἀπαγγέλλει τὰ αἰ-
σθηματικὰ ὅσο καὶ περιεργὰ ποιήματα τῶν μεγάλων ποιητῶν
τῆς Ἰαπωνίας μετὰ τὸσον πάθος, ὡς ἕνας πραγματικὸς ἀπόγονος
τῶν «σαμουράϊ».

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ «ἀ-
στέρας» ποῦ αὐτὰ τὰ τελευταῖα
χρόνια ἔγινε δημοφιλὴς καὶ
στὴν Εὐρώπῃ δὲν ἔχει καμμί-
αν σχέσιν μετὰ τὴν Ἄπω Ἀνα-
τολήν, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὸ ὅτι
μοιάζει μετὰ κάποιον τῆς!

Κατάρθωσα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ
νὰ τοῦ πάρω μιά συνέντευξι, ὅ-
στερα ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθει-
ες, καὶ ἀφοῦ ἔβαλα ὅλους τοὺς
γνωστὸς του νὰ τοῦ μιλήσουν
γιὰ μένα.

Ὁ Ἐντουαρντ Ζ. Ρόμπινσον
μετὰ δέχθηκε τέλος ἕνα ἀπόγευ-
μα στὴ θίλλα του. Ὑποχρεώθη-
κα νὰ καθίσω ὅπως οἱ παλαιοὶ
Ἰάπωνες, ἐμπρὸς σ' ἕνα χαμη-
λὸ χρυσοελεφάντινο τραπέζι καὶ
νὰ πάρω ἕνα ἀρωματισμένο
τσάι μετὰ ὅλους τοὺς τύπους μιᾶς
ἱεροτελεστίας. Ὁ Ἐντουαρντ
Ρόμπινσον ὕστερα ἀπὸ τίς συνη-
θισμένες φιλοφρονήσεις ἀρχισε
νὰ μοῦ κάνῃ διάφορες ἐρωτή-
σεις γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς σκεφτό-
μουν καὶ τί ἄνθρωπος ἦμουν.
Φαίνεται δὲ ὅτι ἱκανοποιήθηκε
ἀπὸ αὐτὰς τίς παρατηρήσεις του
γιατὶ μοῦ ἐδήλωσε μιά στιγμὴ:

—Τώρα μπορεῖτε νὰ με ρω-
τήσετε ὅ,τι θέλετε. Μόνον, σᾶς
παρακαλῶ, νὰ δημοσιευθῇ ἡ συ-
νέντευξις μου ὅπως ἀκριβῶς εἶ-
νε χωρὶς ὑπερβολικὴν φιλολο-
γία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει
νὰ ξέρετε δὲν εἶνε ἴδιοι. Ὁ κα-
θεὶς ἔχει τίς ἰδιοτροπίες του, τίς
ἀδυναμίες του, τίς παληανθρω-

πιές του. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸ ὅλους νὰ τοὺς κολακεύετε.
Χρειάζεται νὰ λέτε καὶ καμμιά ἀλήθεια. Γιὰ μένα, παραδείγμα-
τος χάριν, ἂν γράψετε ὅτι εἶμαι μεγάλος καλλιτέχνης, διάσημος
κατακτητὴς καὶ ὑπέροχος ἀνθρωπὸς οἱ φίλοι μου καὶ ἐκεῖνοι
ποῦ με ξέρουν, θὰ γελασθῶν ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Ἄν γράψετε
ὅμως ὅτι εἶμαι θίαιος καὶ ὅτι πολλὰς φορὰς ὁ θυμὸς μου εἶνε
τρομαχτικὸς δὲν θὰ πῆτε καμμιά ὑπερβολή. Ἐπίσης δὲν κρύβω
τ' ὅτι εἶμαι ὑπερβυλικὸς ἐκδικητικὸς. Φυλάω ἕνα κακὸ ποῦ θὰ
μοῦ κάνῃ ἕνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ τὸ ἀνταποδίδω πολὺ μεγαλύ-
τερο. Ἐφαρμόζω τὸν νόμον τοῦ Μωυσέως: «Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀ-
φθαλμοῦ καὶ οὐδὲν ἀντὶ ὀδόντος!» Ἡ ὕσυχια δὲν μοῦ φέ-
ρεε γάντια! Μετὰ ὤπλισε μετὰ ἄγρια καὶ μυτερὰ νύχια, ὅπως τὰ
νύχια ἑνὸς δράκοντος. Γι' αὐτὸ μετὰ φοβῶνται στὴ φιλομούπολι
καὶ δὲν τολμοῦν νὰ με πειράξουν. Μετὰ λένε: «Ἐντουαρντ, ὁ ἐκ-
δικητὴς» καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Ποτὲ δὲν συγχωρῶ ἕναν ἄνθρω-
πο ποῦ με πειράξῃ. Ἡ συγγνώμη, λένε, εἶνε γνώρισμα τῶν εὐ-
γενῶν καὶ τῶν γενναίων. Μετὰ ἔγω δὲν εἶμαι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ.

Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπάκος, ἄσχημος καὶ κιτριναρὸς ποῦ
πάλεψε σκληρὰ γιὰ νὰ γίνῃ διάσημος. Καὶ πολλοὶ ἔχθροί μου
δὲν διστάζουσι νὰ διαδίδουσι ὅτι «ὁ Ρόμπινσον ἔχει τόσα δολλά-
ρια ὅσες καρπαζιὲς ἔφαγε στὴ ζωὴν του». Καὶ αὐτὸ εἶνε μιά
μεγάλῃ ἀλήθεια γιὰ τὴν ὅποια δὲν ντρέπομαι. Ἡμουν κι' ἐγὼ
πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἕνα μικρὸ ψάρι στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀπλη-
στίας. Κάθε τόσο διακινδύνευα νὰ βρεθῶ στὸ στομάχι κανενὸς
μεγάλου ψαριοῦ. Μετὰ διαρκῶς κατάρθωνα νὰ ξεγλυστράω ἀπὸ
τὸν κίνδυνον. Ἐτοὶ μεγάλως καὶ σήμερα δὲν φοβάμαι κανέναν.
Μετὰ ὅς σᾶς διηγηθῶ τὰ παιδικὰ μου χρόνια, γιὰ νὰ πεισθῆτε
ὅτι ἔχω δίκην νὰ μὴν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη στὸν κόσμον.

Γεννήθηκα στὴν 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1893 στὸ Βουκουρέστι.
Ναί, μετὰ σᾶς φαίνεται περιεργόν. Εἶμαι ρουμανικὴς καταγωγῆς.
Τώρα γιὰ ποιὸν λόγον ἔχω μούτρα Ἰάπωνος; Ἄ, αὐτὸ τὸ πράγ-
μα δὲν εἶνε καὶ δύσκολον νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Ὁ πατέρας μου
καὶ ἡ μητέρα μου ζοῦσαν σὲ μιά σκοτεινὴ πολυκατοικία μιᾶς
παληᾶς συνοικίας τοῦ Βουκουρεστίου. Ἦταν τόσο ἐλεεινὰ ἐ-
κεῖ μέσα, ὡστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴν ἀπελπισία ζωγραφι-
σμένην στὸ πρόσωπό τους. Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν εἶχε μετὰ ποτὲ
τῆς ἡ χαρὰ. Ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ ἐργατικὸς καὶ κέρδιζε

ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ ζοῦνε
καὶ νὰ μὴ τοὺς λείπῃ τὸ ψωμί.
Ἐτοὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κα-
νεὶς ὅτι ἦταν εὐτυχισμένοι. Καὶ
γιὰ νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ εὐ-
τυχία τους ἡ μητέρα μου κατά-
λαθε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅτι θὰ
ἔφερνε στὸν κόσμον ἕνα παιδί.

Ὁ κ. Ρόμπινσον ἀρχισε λοι-
πὸν νὰ τὴν περιποιῆται περισ-
σότερο, νὰ τὴν προσέχῃ καὶ νὰ
μὴν ἀφήνῃ κανέναν νὰ τὴν τα-
ράξῃ. Ἐτοὶ πέρασαν οἱ κανονι-
κοὶ μῆνες. Εἶχα ἀρχίσει μάλι-
στα ἐγὼ νὰ μεγαλώνω καὶ νὰ
σηματίζωμαι. Τότε ἀκριβῶς
στὴν ἴδια πολυκατοικία ἦρθε
καὶ κάθησε ἕνας ἀπαίσιος Για-
πωνέζος μετὰ τὴν οἰκογένειάν του.
Ἡ μητέρα μου ἦταν ὑποχρεωμέ-
νη νὰ τὸν βλέπῃ κάθε μέρα καὶ
νὰ ταραζέτε ἀπὸ τὴν φρίκη τῆς.
Κανεὶς ὅμως δὲν ἐφανταζόταν
τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἱστορί-
ας. Τέλος ἦρθε ἡ ὄρισμένη μέ-
ρα τῆς ἀφίξεώς μου στὸν κό-
σμον. Φαντασθῆτε ὅμως τὸν τρό-
μον τοῦ πατέρα μου, ὅταν εἶδε
τὸν γιατρὸν νὰ κρατᾷ ἕνα Για-
πωνεζάκι!

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ δικὸ μου
παιδί! οὐρλιαξε τρελλὸς ἀπὸ
τὴν ἀπελπισίαν του.

Παρὰ τίς ἐξηγήσεις τοῦ για-
τροῦ ὅτι ἡ γυναίκα του εἶχε
γεννήσει ἕνα Γιαπωνεζάκι, για-
τὶ ἔβλεπε κάθε ἡμέρα τὴν ἀ-
παίσια μορφήν τοῦ κέρτου
νοικοῦ ὁ κ. Ρόμπινσον δὲν τὸ
(Συνέχεια στὴν σελίδα 45)

Ἐντουαρντ Ρόμπινσον.

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

της από υπάλληλος ενός «τῆ - Ρουμ» είχε γίνει με την ωμορφιά της και τὸ ταλέντο της μιά πασιγνωστή ἡθοποιός. Ὅταν όμως πέρασε ἡ μόδα της ξεχάστηκε καὶ πένανε δυστυχισμένη. Ὅσοπο ποτέ δὲν εἶχε πουλίσει αὐτὸ τὸ κόσμημα, στο οποίο σήμερα ἡ "Εβελιν χρωστοῦσε τὴν εὐτυχία.

Μὰ τὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν ἄργησε νὰ τῆς τὸ διαφωτίσει ὁ Στέφαν Σμιθ.

Μιά μέρα τῆς διηγήθηκε, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, τὴ ζωὴ του. Αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ποὺ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὴ μητέρα τῆς τὸν καιρὸ ποὺ ἐκεῖνη μεσουρανοῦσε στὰ θέατρα τοῦ Πικαντίλλου. Εἶχε ζήσει μάλιστα μαζί της ἀρκετὸ διάστημα καὶ τῆς εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ δῶρα μεταξύ τῶν ὁποίων κι' αὐτὸ τὸ μενταγιόν. Μὰ ἡ πλούσια οἰκογένειά του φοβούμενη μήπως καταστραφῆ ὁ Στέφαν ἀπὸ τὴν γνωριμία ἐκείνης τῆς ωμορφῆς ἡθοποιού, τῆς ἔδωσε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις των.

— Δὲν ἤξερα, ὡμολόγησε ὁ Σμιθ στὴν "Εβελιν, ὅτι ἡ Μάρλεν μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὥστε νὰ δεχθῆ νὰ με διώξῃ ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀποκληρώσουν οἱ γονεῖς μου καὶ μοῦ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ. Μὰ γιὰ νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ μενταγιόν παρ' ὅλες τὶς δυστυχίες της αὐτὸ φανερώνει ὅτι πάντα με θυμῶταν καὶ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ με λατρεύῃ.

Καταλαβαίνετε τώρα τὴν συγκίνησι μου, ὅταν ἀνεγνώρισα, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια αὐτὸ τὸ κόσμημα. "Εφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἡ θλίψι ποὺ με βασάνιζε τόσο πολὺ γιὰ τὸ ἀσπλαγχο διώξιμο τῆς μητέρας σας. Τότε μόνο ἐξήγησα τὸ φέροσινό της καὶ μετανόησα ποὺ ἀγνόησα τὴ δυστυχία της. Ὅσο γιὰ σὰς μπορεῖτε ὅπως σὰς εἶπα, νὰ με θεωρῆτε σὰν πατέρα σας. Εἰσαστε ἀκριβῶς εἴκοσι χρόνων. Δὲν με καταλαβαίνετε, λοιπὸν, τί θέλω νὰ σὰς πῶ ;

Μὰ ἡ "Εβελιν πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τότε τῆς εἶχαν ἔρθει στὸ νοῦ τὰ λόγια τῆς μητέρας της:

— Αὐτὸ τὸ μενταγιόν, παιδί μου, τῆς εἶχε πεί, θὰ σέ βοηθήσῃ, μιά μέρα νὰ θρῆς τὸν πατέρα σου!

Μὰ εἶχε ξεχάσει αὐτὰ τὰ λόγια της ἀπὸ τὴν τραγικὴ της δυστυχία. Ἡ τύχη όμως τὴν εἶχε βοηθήσει. Καὶ τώρα θρ.σκονταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα της ποὺ εἴκοσι χρόνια δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει !

ENTBIN NTOΥΛΕ·Υ'

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

ἐπίστεψε. Καὶ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι ἀφήνοντάς μας στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ μ' ἀναθρέψῃ πάλεψε σκληρὰ με τὴν δυστυχία. Ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, νὰ μείνῃ πολλές φορές νηστική, νὰ δεχθῆ νὰ ἐξευτελισθῆ ἀπὸ τοὺς ἀντρες. Ὅλοι εἶχαν πέσει ἀπάνω της νὰ τὴν κατασπαράξουν σὰν τὰ πεινασμένα κοράκια. Ἔτσι ἡ ὡμορφὴ μητέρα μου κατήντησε ἕνα ζαρωμένο καὶ δυστυχισμένο πλάσμα, τόσο πανάθλιο ποὺ συχαινόταν κανεὶς νὰ τὸ κυττάξῃ.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἐμείνα ἐντελῶς ἔρημος στὸν κόσμο. Μὰ δὲν φοβόμουν τὴ ζωὴ, γιὰτὶ εἶχα γνωρίσει τὶς ἀναποδιές της. Καὶ ρίχθηκα στὴ βιοπάλη. Μὰ ὅταν εἶχα καιρὸ ἔγραφα ὡμορφα ποιήματα, ἔφτιαχνα περίφημες ἱστορίες ποὺ τὶς δημοσίευα κατόπιν με ψευδώνυμο. Ἔτσι δὲν ἄργησα νὰ γίνω γνωστός στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο. Κάποιος πλούσιος φίλος μου μοῦ πρότεινε νὰ γραφτῶ στὴ δραματικὴ σχολή, γιὰτὶ ἔβλεπε ὅτι εἶχα ταλέντο. Δέχθηκα αὐτὴν τὴν πρότασί του. Ὑστερα δὲ ἀπὸ δεκαοχτὼ μῆνες ἐβγήκα τέλειος ἡθοποιός. Μὰ ἡ ἀναποδιά με κατεδίωκε. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ γίνω «κλόουν», τοιχοκολλητῆς, «νούμερο» ἐνὸς λαϊκοῦ ἵπποδρομίου καὶ τέλος ὁ «ἀνθρωπος ποὺ δέχεται ραπίσματα»! Ναι, ἕνας θεατρῶνης με εἶχε «ἀγκαζάρει» γιὰ νὰ διασκεδάξῃ τοὺς θεατὰς του με αὐτὸν τὸν φρικτὸ τρόπο. Μὲ πέντε νομίσματα κάθε ἀνθρωπος κι' ὁ πιὸ δυνατὸς θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ δυὸ γερά χαστούκια!

Καὶ εἶχα συνηθίσει τόσο τὸ ξύλο, ὥστε εἶχα παύσει πειὰ νὰ πονῶ καὶ νὰ κλαίω.

Ὅσοπο δὲν εἶχα ξεχάσει ὅτι ἦμουν ἡθοποιός. Κατῶρθωσα νὰ ἔρθω στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ προσληθῶ στὸν κινηματογράφο. Ἔτσι «γύρισα» τὸν «Δήμιο», τὸ «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἔνοχος», τὸ «Ὅλη ἡ πόλις μιλάει» καὶ ἕνα πλήθος ἄλλα ἔργα. Ἔτσι ἐγίνα πλούσιος, πολὺ πούσιος καὶ μπόρεσα νὰ πατήσω σὰν τὰ σκουλήκια τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν κάνει μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας μου καὶ τὴ ζωὴ τῆς δικῆς μου.

Κι' ὁ "Εντουαρντ Ρόμπινσον ἔσφιξε τὶς γροθιές του με μιά ἔκφρασι ἀπεριγράπτου μίσους. Καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι αὐτὸς ὁ «ἀστέρας» ὑπέφερε τόσο πολὺ στὴ ζωὴ του, ὥστε κατήντησε νὰ μισῆ ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 31)

ρα με τὴ μέρα ἡ Κέλλυ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτὸν κι' ὅτι πολὺ γρηγορὰ θὰ βρίσκονταν στὴ δύσκολη θέσι νὰ ὑπερασπιστῆ τὸ ὄνομά του.

Καὶ τῆς τὸ δῆλωσε χωρὶς πολλές ἱστορίες:

— Τὴ μέρα ποὺ θὰ με θαρείῃς, προτιμῶ νὰ μοῦ τὸ πῆς καὶ νὰ χωρίσουμε παρὰ νὰ με κάνῃς νὰ μὴ μπορῶ νὰ κυττάω κατὰματα τοὺς φίλους μου.

Κι' ἐκεῖνη τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Μὰ ἡ Κέλλυ δὲν κρατήσε τὴν ὑπόσχεσί της. Στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ διασκεδάξῃ με τὸ ἄσωο φλέρτ τῶν ἀγνώστων. Ἐπειτα, γιὰ νὰ γελάῃ, δεχόταν τὶς ἐρωτικές ἐξομολογήσεις των, τὰ σημειώματά τους καὶ τέλος τὰ λουλούδια τους. Ὁ Βέρμουθ ἀναγκαζόταν νὰ τῆς κάμῃ τρομερὲς σκηνές ζηλοτυπίες στὶς ὁποῖες ὅμως ἡ Κέλλυ δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία.

Καὶ, γιὰ νὰ βοηθῆ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, στὸ χορὸ ποὺ εἶχαν πάει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Κέλλυ ξέχασε τὸν σύζυγό της καὶ ἀφωσιώθηκε στὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Ντούγκ Ρίτοαρντ, ἐνὸς νέου φίλου της. Ὁ Βέρμουθ ἔπινε διαρκῶς σαμπάνια γιὰ νὰ ξεχνῆ τὶς θλίψεις του. Καὶ ξαφνικά, μεθυμένος πειὰ, ὅταν εἶδε τὸν Ντούγκ νὰ θυαίνῃ ἀπὸ τὰ ὄρια τὶς εὐπρεπείας καὶ νὰ ἐρωτοτροπῆ με τὴ γυναῖκα του, σὰν τοὺς χαμάληδες τοῦ λιμανιοῦ, τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι με τὴ μπουτίλλια τῆς σαμπάνιας. Ἐπειτα πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους, ἐνῶ ὄλοι γελοῦσαν μ' αὐτὸ τὸ ἐπίσῳδιο καὶ γιὰ τὴν ζήλεια τοῦ ἀτυχχοῦ συζύγου τῆς Κέλλυ.

Ἡ μόνη λύσις λοιπὸν ἦταν νὰ χωρίσῃ. Νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν σατανᾶ με τὴ μορφή τοῦ ἀγγέλου... Νὰ θρῆ τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

Καὶ χωρίσε.

Σήμερα ὡστόσο ἀν δῆτε τὸν μίστερ Βέρμουθ εἶνε ἀξιολύπητος. Ἰίποτε πειὰ δὲν τὸν εὐχαριστῆ. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἐλευθερία του. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι εἶχε συνηθίσει αὐτὴν τὴν «τρικυμιώδη» οἰκογενειακὴ ζωὴ με τοὺς θυμούς, τὰ παράπονα καὶ τὶς τρυφερότητές της. Γι' αὐτὸ εἶνε ἕνας ἀξιολύπητος ἀνθρωπος!... Ἐνας ἡθοποιός ποὺ τοῦ στέρησαν τὸν μοναδικὸ ρόλο του στὴν ἱλαροτραγωδία τῆς ζωῆς.

ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΙΧΘΥΟΦΑΓΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

τὶς πόλεις τῆς Ἰσπανίας καὶ ἀποκλεισθήσαν σὲ περιοχές, ὅπου δὲν θ-πῆχαν ψάρια. Ἔτσι, οἱ αἰρετικοὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας, ἀναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἀρχές τους καὶ ν' ἀρχίσουν πάλι νὰ τρῶνε τὸ κρέας καὶ τὰ χόρτα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ ἰχθυοφάγοι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Κομμούνας, προσπαθώντας νὰ πείσουν τὸν κόσμο με κηρύγματα νὰ ἐξαγνιαθῆ καὶ νὰ ἀκητέψῃ τρώγοντας μόνο ψάρια. Κανεὶς ὡστόσο δὲν ἐνώχλησε τοὺς Γάλλους αὐτοὺς ἰχθυοφάγους, ποὺ κατὰ θάθος δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ διασκεδάξουν τοὺς Παρισινοὺς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα κατέληξε νὰ παρουσιασθῆ ὡς «νούμερο» σ' ἕνα «καφέ - κινσέρ». Ἐναν ἄλλο πάλι μᾶς παρουσιάζει με τὸν πιὸ κωμικὸ τρόπο ὁ Ὀκτᾶβ Μιρμπῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ διηγήματά του.

Δὲν μᾶς μένει τώρα νὰ μιλήσουμε παρὰ γιὰ τὸν πέμμιτο τύπο τῶν ἰχθυοφάγων. Μὰ μποροῦμε θαυμάσια νὰ τὸν ἐξηγήσουμε μόνο με δυὸ λέξεις.

Εἶνε ὁ τύπος τοῦ ἰχθυοφάγου... ἀπὸ ἀνάγκη. Τέτοιοι δὲ ἰχθυοφάγοι, ὅπως ξέρετε, εἶνε οἱ Ἔσκιμῶοι.

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΟ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 24)

χείλη, δειπνήσε ἡσυχὰ μαζί της καὶ κατόπιν, ὅταν πῆγαν στὸ σαλόνι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κολλιέ ἀπὸ ρόδινα μαργαριτάρια καὶ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ της.

Ἡ Λίλιαν σάστισε. Μὰ τί εἶχε πάθει ὁ ἀνδρας της;

— Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν φίλο μου... τῆς ἐξήγησε ὁ "Εντουαρντ. Ἦθελα νὰ τοῦ δείξω ὅτι ἡ γυναῖκά μου δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ φορᾷ ψεύτικα κοσμήματα!...

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε με τρυφερότητα.

Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἡ Λίλιαν ἀνοιξε τυχαίᾳ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, θρῆκε μέσα τὸ «ψεύτικο» μαργαριτάρι τοῦ Ροζέ. Καὶ τότε κατάλαβε τὴν «ἐκδίκησι» τοῦ "Εντουαρντ. Με τὸ φέμα ποὺ τῆς εἶχε πεί, τὴν εἶχε κάνει νὰ ἀηδιάσῃ τὸν φίλο της. Συγχρόνως, εἶχε κερδίσει πάλι τὴν ἀγάπη της!

Ἡ Λίλιαν χαμογέλασε με τὴν ἐξυπνάδα του κι' ἀπὸ τότε δὲν τοῦ ξανάκανε πειὰ καμμιὰ ἀπιστία.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ